

La bona voluntat

Rebem, molt sovint, material informatiu divers, consistent en cartes circulars, prospectes, butlletins, convocatòries, etc, relatiu a activitats culturals d'indole varia, moltes d'elles impulsades per la preocupació de contribuir a la normalitat de la nostra llengua, al seu coneixement i a la seva difusió, a la seva presència, activa i operant, en els diversos camps de la comunicació social. I resulta alhora sorprenent i dolorós que un bon nombre d'aquestes circulars i d'aquestes prospectes amb què ens donen a conèixer les iniciatives inspirades per aquestes inquietuds lingüístiques hagin estat redactats amb un total desconeixement de la llengua que pretenen enaltir, a la normalització de la qual volen contribuir. I en aquest moment no filem prim ni subutilitzem: no fem pas afusió a un lapsus ortogràfic o de lèxic, a un ús indegut d'una determinada preposició o a una construcció de relatiu mai resolta. Ens han arribat algunes peces que són una autèntica mostra de com no s'ha d'escriure el català, que no superarien la prova mínima en l'examen més elemental i que ens donarien tema, amb escreix, per a un centenar de comentaris, si no fos que les incorreccions que acumulen o són tan elementals que fa vergonya de comentar-les o ja n'hem parlat manta vegada. No som pas partidaris de fer gaires escarafalls davant les incorreccions que tenim ocasió d'observar en els textos impresos que ens arriben a les mans ni, encara menys, d'assenyalar ningú. Hi ha moments, però, en què aquesta incúria lingüística per part dels qui volen defensar la nostra llengua arriba a uns extrems tan intolerables que creiem que és un deure indefugible d'expressar una enèrgica protesta i de recordar que tota defensa de la llengua comença pel seu ús amb un mínim de correcció.

En un parell de casos, ara darrerament, després d'haver rebut una nota informativa contenint determinades incorreccions no es tracta, certament, ni de bon tros, dels casos més deplorables— ens ha arribat una carta de disculpa: la nota havia estat redactat per algú amb més bona voluntat que coneixement de la llengua i una falta de coordinació havia privat que el corrector la revisés. Ens ho creiem tot molt bé i agraïm la disculpa, signe d'un autèntic amor a la llengua i penyora, segurament, que no els tornarà a passar. En un altre cas, ha estat el contrari: una circular amb unes faltes increïbles, inimaginables, gairebé pintoresques i tot, ens ha estat enviada dues vegades consecutives per un centre de documentació. ¿Es que creuen realment que ja ho fan prou bé i que no els cal cap corrector o bé és que no donen a aquest fet la més mínima importància i s'emparen encara en la teoria de la bona voluntat?

Albert Jané